

Î N C H E I E R E

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:
judecătorii:

Svetlana Filincova
Dumitru Visternicean
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Ohrimenco împotriva Întreprinderii de Stat „CRIS Registru” succesor în drepturi Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cu privire la anularea ordinelor, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la locul de muncă, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea de Stat „CRIS Registru” succesor în drepturi Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și s-a menținut hotărârea din 12 decembrie 2016 a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 15 iulie 2016 Alexandru Ohrimenco, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „CRIS Registru” cu privire la anularea ordinelor, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la locul de muncă, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, începând cu data de 17 septembrie 2001, a fost angajat în cadrul Întreprinderii de Stat „CRIS Registru” în funcția de specialist al Biroului Telenești de examinare și evidență a transportului, al Direcției principale înmatricularea transportului și calificarea conducătorilor auto.

A menționat că, pe perioada de activitate și-a exercitat obligațiunile de serviciu conștiincios, profesional și cu maximă responsabilitate, nu a admis încălcări a disciplinei de muncă, motiv pentru care a fost observat și răsplătit de angajator cu aprecierile corespunzătoare. Ulterior, prin Acordul nr. 2537/4 din 24 aprilie 2014, reclamantul a fost transferat, la inițiativa pârâtului din funcția inferioară de inginer al Biroului de înmatriculare a transportului și documentare a conducătorilor auto or. Telenești, în funcția de Inspector superior al aceleiași instituții, cu salariul lunar de funcție de 5 000 de lei.

A specificat că, mai târziu la data de 13 aprilie 2016, a fost preavizat că funcția deținută de inspector superior al Biroului Telenești se reduce din statele de personal din data expirării termenului de preavizare de 2 luni. Conform Ordinului nr. 230p, semnat de către pârât cu data de 8 aprilie 2016, reclamantul a fost concediat din serviciu, la inițiativa angajatorului, din funcția de inspector superior al Biroului înmatriculare a transportului și documentare a conducătorilor auto or. Telenești al Subdiviziunilor teritoriale al Direcției înregistrare a transportului și calificarea conducătorilor auto din cadrul Întreprinderii de Stat „CRIS Registru”, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, privind reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate, fiind astfel încetate raporturile de muncă cu reclamantul începând cu data de 22 aprilie 2016.

În opinia reclamantului ordinul nr. 230 din 8 aprilie 2016 este unul ilegal iar concedierea sa o consideră nejustificată. În susținerea poziției date a invocat că, pârâtul a încălcat normele juridice, or, ordinul cu privire la încetarea contractului individual de muncă este lipsit de orice motivare juridică, fapt prin care se atestă încălcarea prevederilor art. 88 alin.(1) lit. a) din Codul muncii, adică pârâtul nu i-a propus un alt loc de muncă în cadrul unității, încălcând, astfel și dispozițiile art.88 alin.(1) lit. c) din cod. La fel, pârâtul a încălcat și prevederile art. 87 din Codul muncii, care interzice concedierea salariaților membri de sindicat pe motivele stipulate de art. 86 alin.(1) lit. c), în lipsa acordului preliminar al organului sindical din unitate. Astfel că, pârâtul nu a confirmat existența acordului comitetului sindical pentru concedierea reclamantului, motiv care invalidează legalitatea ordinului emis și justifică repunerea dânsului în serviciu, or, conform art. 89 alin. (2) din Codul muncii se statuează că, în cazul concedierii unui membru de sindicat fără acordul organului sindical, când acordul sindical este necesar conform art. 87 Codul muncii, instanța de judecată, prin hotărâre restabilește salariatul eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul fiind obligat concomitent să repare și pagubele provocate salariatului în rezultatul concedierii ilegale conform prevederilor art. 90 din Codul muncii.

Reclamantul a mai adăugat că, pârâtul a aplicat eronat inclusiv prevederile art. 86 alin (1) lit. c) din Codul muncii, la care face referință în ordinul de concediere, ori numărul personalului angajat la unitate, la Întreprinderea de Stat „CRIS Registru” dimpotrivă s-a majorat. Pârâtul a admis nerespectarea inclusiv a dispozițiilor art. 183 Codul muncii, care stabilește obligativitatea luării în considerare a drepturilor preferențiale a unor categorii de salariați, comparativ cu alții, pentru păstrarea relațiilor de muncă în caz de concediere pe motive de reducere a statelor sau numărului de personal. Circumstanțele de fapt existente raportate la norma juridică citată, denotă fără îndoială că reclamantul a avut prioritate comparativ cu mulți alți salariați cu care pârâtul a păstrat în continuare relațiile de muncă chiar în defavoarea drepturilor preferențiale atribuite de legislație reclamantului. Prin urmare, pârâtul a ignorat că reclamantul deține și studii superioare de specialitate, comparativ cu alți angajați menținuți în serviciu, care nu au nici studii superioare și nici de specialitate. În sensul dat fiind cert că, pârâtul a ignorat cu desăvârșire norma citată, sau nici nu a pretins să evalueze privilegiile avute de reclamant în raport cu alți angajați menținuți în serviciu.

Astfel, a opinat că, Ordinul nr.230p din 8 aprilie 2016 este ilegal, deoarece a fost emis cu încălcarea normelor de drept enunțate.

Conform prevederilor art. 329, 330 Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în rezultatul privării ilegale de posibilitatea de a munci.

La acest segment a specificat că, pe lângă pagubele materiale provocate reclamantului, și anume lipsirea arbitrară de dreptul de a munci pentru a-și întreține existența sa și a familiei sale, inclusiv a unui student pe bază de contract, acestuia i-au fost cauzate și grave pagube morale manifestate prin retrăiri psihologice și profundă neliniște sufletească provocată de această situație incertă, privind lipsirea de unicul loc de muncă, motiv care justifică estimarea acestei pagube la suma de 50 000 de lei.

Reclamantul a afirmat că, circumstanțele de fapt relatate denotă clar situația că pârâtul i-a încălcat dreptul de a munci, care-i este garantat de legislație cauzându-i astfel prejudicii esențiale.

Alexandru Ohrimenco a solicitat anularea ordinelor nr.230p din 8 aprilie 2016 și nr. 252p din 21 aprilie 2016 emise de Întreprinderea de Stat „CRIS Registru” al Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la locul de muncă în mărime de 27 203, 48 de lei, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 12 decembrie 2016 a Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău, acțiunea depusă de către Alexandru Ohrimenco a fost admisă parțial. S-au anulat Ordinul nr.230p din 8 aprilie 2016 și Ordinul nr.252p din 21 aprilie 2016 emise de Întreprinderea de Stat „CRIS Registru” al Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, în partea ce ține de concedierea lui Alexandru Ohrimenco. S-a restabilit Alexandru Ohrimenco la locul de muncă - inspector superior al Biroului înmatriculare a transportului și documentare a conducătorilor auto or. Telenești al Subdiviziunilor teritoriale ale Direcție înregistrare a transportului și calificarea conducătorilor auto. S-a obligat administrația Întreprinderii de Stat „CRIS Registru” al Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor să introducă modificările corespunzătoare în statele de personal a întreprinderii. S-a încasat de la Întreprinderea de Stat „CRIS Registru” al Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor în beneficiul lui Alexandru Ohrimenco, salariul pentru lipsa forțată de la locul de muncă în mărime de 27 203, 48 de lei. S-a încasat din contul Întreprinderii de Stat „CRIS Registru” al Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor în beneficiul lui Alexandru Ohrimenco, suma de 5 057, 21 de lei cu titlu de prejudiciul moral pentru concedierea ilegală, în rest cerința cu privire la încasarea prejudiciului moral s-a respins ca neîntemeiată. S-a încasat din contul Întreprinderii de Stat „CRIS Registru” al Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor în beneficiul lui Alexandru Ohrimenco, suma de 6 000 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin decizia din 14 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Întreprinderea de Stat „CRIS Registru” succesori în drepturi Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și s-a menținut hotărârea din 12 decembrie 2016 a Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău.

La data de 18 mai 2018, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” a declarat recurs împotriva deciziei din 14 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile contestate, deoarece instanțele de judecată la adoptarea acestora nu au aplicat legea care urma a fi aplicată, au aplicat și interpretat eronat normele de drept material și au apreciat arbitrar probele.

În opinia recurentului concluziile din hotărârile judecătorești sunt expuse declarativ, fără a se indica concret esența încălcărilor comise de angajator și legea materială care se pretinde a fi încălcată, fără a da un răspuns clar și explicit la întrebările și argumentele expuse întru argumentarea dezacordului cu acțiunea înaintată.

Recurentul a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea hotărârilor instanțelor de judecată cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 14 martie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 18 mai 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, completul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea

procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu